

Ment, mendegélt Mizu, neki a városnak, kacskaringósan lejtő utcákon balladozva, és közben egyre inkább összeszorult a gyomra. Valahogy **tudta, érezte**, hogy ez most **MÁS**féle kutakodás lesz, mint **MÁS**kor, mert most az

52 Bösörményi Gyula
Mizu¹ **MÁS**ra
gondol
részlet

érdekelte, hogy az emberek miért szeretik, vagy épp nem szeretik azt, ami **MÁS**.

Ráadásul valahogy a város is **MÁS**nak mutatta magát. **MÁS**ként böhömködtek az emeletes házak, **MÁS**hogyan

karcoltak felhőhasakat az égbeszökő tornyok, **MÁS**féleképp borzonbrumogtak az autók, és **MÁS**milyenek látszottak az emberek!

– Mi a csillagporos hercehurca folyik itt? – gyanakodott Mizu, midőn az utcasarkon arra várt, hogy pirosról zöldre pislantson a lámpa. – Olyan érzésem van, mintha valaki kegyetlen mód kifordította volna a Mindenséget, hogy mi, akik benne lakozunk, ne a színét, de a visszáját láthassuk csupán. Zoknisorsra jutott város!

Így ombolygott, téblábkodott, araszolt és sompolygott Mizu az utcák hosszán, míg egy utcasarokhoz nem ért. Jó kis sarok volt az, süllyesztett járdaszegéllyel, hogy a biciklisek, a babakocsis kismamák, a magasra lépni nem tudó nagypapák, meg a tolószékes emberek (továbbá a biciklis nagypapák és a tolószékes kismamák) kényelmesen átkelhessenek. Mizu is épp erre készült, mikor véletlenül neki ütközött egy, a sarki ház mögül kilógó, szeszélyesen ide-oda imbolygó táskának.

– *Óbocsánatotkérekszépen!* – motyogta udvariasan, mire fentről, a táskatulajdonos fejének magasából dörmögő hang csusszant le hozzá:

– *Nemteszemmit, sőt, szórasedermes, fiatalember* – mondta a kék munkásruhás férfi. – Maga mit hozott, ha szabad kérdezősködnöm?

A barátom szeme elkerekedett.

– Hát hoznom kellett volna valamit?

– Ide mind hozunk valamit, hisz épp ezért állunk sorba!

Mizu ekkor oldalra hajolt, elnézve a böhömtáskás mellett, s lám, tényleg! A mellékutca diribdarabos, keskenyke járdáján végestelen-végig emberek álltak. A természetes előtt egy nyüzüge, puhakalapos, hóna alatt vas-kos paksamétával... aztán egy bodorfrizurás, kockásszoknyás... majd egy fehéringes-nyakkendő, orra alatt pamacs bajusszal... azután meg egy szerzámtáskás, zöld overálos, aki viszont egy nagypocakos, mobiltelefont nyöszögtető-pittyegtető női személy mögött toporgott...

És még így... és így... és így... és így tovább, ameddig Mizu szeme ellátott.

– Nocsak! – hökkent az én apró termetű barátom. – Itt sor áll!

– Sort *állunk!* – javította ki a böhömtáskás, dörmögő hangjában kedves szigorral: – Az előttünk látható emberkigyóhoz való csatlakozásnak pedig szigorú feltételei vannak! – és kinyújtotta a hüvelykjét, mint aki számol. – **Egy:** a sorba sem a legelején, sem a közepén, sem máshol nem szabad **bele**préselődni, még akkor sem, ha az ott állók ezt esetleg megengednék... De úgysem engednék meg! ...azaz törvény, hogy a sornak csakis a **legvégéhez** lehet csatlakozni! – Égbe bökte a mutatóujját. – **Kettő:** a sorban álláshoz kell valami, amit a sorban álló I-GA-ZOL-TAN özvegy Brankovicsné, született Csicsó Rozálnak hozott!

– Ki az az özvegy Brankovicsné, született Csicsó Rozál? – kérdezte Mizu.

– Ő az az idős hölgy, pontosabban aprónyugdíjas helyi lakos, aki a sor elején található Guzmics utca 13., második emelet kettő főbérlemény tulajdonosa.

– Vágom! – bólintott büszkén Mizu, mivel úgy gondolta, hogy a böhömtáskás hosszadalmas magyarázatát megérteni valódi és komoly teljesítmény.

– Örvendek – vigyorodott el a természetes. – Akkor tehát megkérdezném: mit hozott a sor elején található özvegy Brankovicsné, született Csicsó Rozál aprónyugdíjasnak?

Mizut ez a kérdés bizony rendesen zavarba hozta. Hogy időt nyerjen, belekotort a bal, majd a jobb zsebébe, ám azok üresek voltak, mint... Mint... Mint az én fejem, mikor jó hasonlatot kellene találni.

– No?! – horkantott éledező türelmetlenséggel a böhömtáskás, s mintha biztatásnak szánná, tenyerével a hatalmas pakra csapott, amiben fémszerszámok zörrentek egymáshoz. – Én példának okáért a legmodernebb bojlercsodát kínálok majd fel özvegy Brankovicsnének, amint az ajtaja elé érek. Beletelik ugyan néhány napba, amilyen gyorsan araszolunk, de biztos vagyok benne, hogy engem nem fog...

S ekkor a sor eleje felől, de a járdaszélen parkoló autókön túlról szívszagot ajajveszék és sírám ütötte meg mindazon füleket, amik hallótávolságban voltak, s épp nem tömte el őket huzat ellen védő vatta, vagy emberi szótól, madárdaltól, városbrummogástól óvó iPod-dugasz.

– Ehehehehahahahahaart! ... Szihihihidott és káromohohoholt! ... Azt mondta, hogy közönséhéhéhéges ócskás vagyok!

A sírva zokogó, sőt zokogva bőgő ifjú hölgyemény rózsaszín kiskosztümben, hízmásra is alkalmasan vékony *tűs*arkakban kopogott Mizuék felé. Jobb kezében papírzsepi-gombócot gyürkészett, mely – miként az arca is –

sötétkék volt a könnyei által szertemosott szemfestéktől. A torkából hisztis SIKOLMÁNYOK és fejhangú JAJVESZÉKEK törtek föl. A HÖMBÖLYGŐS és R-EPE-D-ÉK-ES aszfalton apró kerekkel bíró, pink bőröndöt vonszolt maga után, amit még becsuknia sem volt ideje, így a sorban állók mind láthatták, 54 amit e csinos hölgyemény özvegy Brankovicsné, született Csicsó Rozálnak hozott – s amit az aprónyugdíjas ily durván visszautasított. – A lehehehegűjahahahabb fejlesztéhéhéhészű pipipiperék! Néhéhéhéhlkülük egy nőhőhőhő ma nehehehem is nőhőhőhő! – zengte a kisaszszony, megtörten vonszolva a pink bőröndöt, azzal sem törődve, hogy a háta mögött már két autó is araszol. – Hát hogy mondhattahahaha ezekrehehehe, hogy... Hogy csuhuhuhupa bővlihihihi?!

Mizu két parkoló autó között kitekintve végre maga is megszemlélhette a kerekes bőrönd tartalmát. Csupa csinos kis üvegcsé, dobozka, tégelyke és tubuska, bennük létfontosságú ránctöppesztő, puklipattintó, szemfenékfelszedő, orrszörgyomirtó, nőbajuszújítató, hűdeHIDRAtáló, szempillasűntő, tokatekerő, hájbájbomlasztó, ajakpöffesztő, hajgene- és regeneRÁLÓ, cicifixáló, narancspopóhámozó, comblóttyenészátló, JÍÍHÍÍJJJ-szörgyanta, AU-JUJ-HÚ-AU-epilátor...

– Vrrrhmmm! – mordult halkán, ám annál megvetőbben a böhömtás-kás. – Csak nem gondolta komolyan ez a körömcipellős libus, hogy egy aprónyugdíjasnak efféle *hóbelevackokra* van ingerenciája?! No, majd az én bojlersodám...! Az **fog** neki kelleni!

És nagy magabiztosságában az utolsó mondatokat már dülesztett mellel, zengő hangon reszelte bele a levegőbe, hát jött is nyomban a replika:

– Még hogy bojler kéne neki! Ezerszer inkább ez a mindenre kiterjedő, alig kötelező nyugdíjbiztosítási paksaméta az, amire az öreglány majd nyálat csurrant! – hadonászott a nyüzüge puhakalapos.

– Beszél maga itten *ostobaromságokat*, jóember! – sápítózott a bodorfrizurás, kockásszoknyás asszonyszemély, megemeltve a lába mellett feketéllő bőrtáskát. – A magányos özvegyeknek sokkal inkább **EZ** kell itten: a **Szívzottyantó-könnycsurrantó** nevezetű kábeltévé-csatornázás! Garantált romantika, háromdés unoka-mosoly, főzősműsor-rottyantás, éjfél után kvadrobetelefonálós *Öntsdkiszíved*-szolgálat, majd *Húzdrácigány* nótaözönlés hajnalig! *Jaés*, a legkedvencebbem: ÖNKÖNYÖRÖG és talán MITELJESÍTJÜK örökzöld és nyűhetetlen műsorgarmada!

– Nyűhetetlen? Inkább **NÉZHETETLEN**, asszonyom drága! – szólt hátra gúnyosan a pamacsbajszos. – Tiszta *mázlicsek*, kérem alássan, hogy én még maga előtt érek az öregasszony ajtajához, és így ő... igénybe véve magas szintű szolgáltatásainkat... még időben kikérdezheti tenyér-, kártya-, kristálygömb-, kávézacc-, teafű- és számítógép-morzsalékból jósoló szakértőinket, megtudván (*kétszázötvenpluszáfaperperc*), hogy micsodás vacakságokat akarnak maguk szegény ősz fejére szórni!

Eme pökhendi szövegeket hallva lett aztán akkora ribillió, hejehuja és perpatvar a sorban állók között, hogy majd ki dőlt az öreg bérház oldala.

– MÉG HOGY ASSZONGYA...!

– HALLJÁK MÁR, HOGY MIKET NEM BESZÉL!

– A LEPCSES SZÁJÁT NEKI...!

55

És rögvest szálldosni kezdtek a szitkok, egyik ház falának neki, majd át a másikra, hogy aztán onnét is visszapattanva, a haragosság egyre pergőbb kartácstüzevel töltsék ki a csekélyke mellékutcácskát.

– MAGA PÖNDÖRÖDÖTT ESZŰ!

– MAGA MEG BUGGYATAG!

– NÁLAM AZ IGAZSÁG, MAGUKNÁL A GAZSÁG!

– ZAGYVAKOND!

– HÜLYEGENYE!

– ZSIBÁRULÓ!

– VÁNDORGAZDA!

– BIKFIC!

– KÓFIC!

Mizu sietve behúzta a nyakát, mielőtt ő is kap az általános rosszindulatosságokból, és az el-elcsattanó pofonokból, melyeket a csekélyke szókinccsel, ám annál nagyobb indulatossággal bíró sorban állók kezdtek osztogatni. Ő inkább lelécelni akart, de aztán mégis megdondolta magát.

„Ha már ekkora pofozkodásos utcai hercehurca robbant ki miatta...” – morfondírozott – „...akkor engem bizony érdekelne ez a Brankovicsné!”

Így aztán Mizu sürgő mód két parkoló autó közt az aszfaltos úttestre osont, s ott meggörbedve szaladt előrefelé. A járdán az immár széjjelhulló sor egykori tagjai egymásba gabalyodó, hajcim-báló, szakálltépő porfellebbe merülve harcolásztak. A vén bérház macskapössentéses, kukarejtegető kapubejárójában is sikerült elkerülnie a legmodernebb mobilhütyöt, DéVéDémont, elektrotornyos faliorát (láncos-tul!), és ki tudja még, *mijófenét* kínálókat. A körfolyosós (azaz gangos, avagy függőfolyosós) bérház széles cselédlépcsőjén további várakozók álltak, de ők egyelőre békében voltak egymással. A barátom végre felcaphatott a második emelet kettes számú ajtajáig, s ott hátát a gang korlátjának támasztva, MEGFIGYELÉSBE fogott.

Első bizonyosság: a rozsdás névtáblán valóban Brankovicsné (ám özvegy és született Csicsó Rozál nélkül!) neve feszengett!

Második bizonyosság: ajtó, ablak szigorúan zárva!

Harmadik bizonyosság: a sor eleje (egy piszkafa alkatú, beesett arcú asszonyosság képében) eme lakás ajtajának küszöbe előtt volt található!

A bávatag nő előre-hátra ingott (Mizu úgy vélte: a kimerültségtől), s miközben bal kezével egy palacsintasütőt emelt fölfelé, a jobbal *karakánul* (azaz *NAMOSTAKKORÉNBiz'MEGMUTATOM!* elszánással) becsöngetett.

56 *BRRRRÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍHööörrrrrr...!* – recsegte a BImm-BAMM és egyéb dallamcsengők ösöreganyja. Mizut még a hideg is kirázta a hangjától, annyi VÉNség, FOGATLANSág, s BANYAság volt abban a hangban.

Ezutánmárigengyorsantörténtekadolgok! A kettes számú lakás belsejében hirtelen rettentő hangok hömpörödtek föl. Olyanok, hogy ha zenében kéne megmutatni őket, akkor csakis egy *hátborzongorista...* (ijesztő, görbedt hátú, száraz szája sarkában bűzösen füstölgő csikket rágicsáló, gonosz tekintetű alak, aki gacsos ujjakkal böködi szegény klimpírját, mely egy sötét kávéház pókhálós sarkában böhömködik feketén, s amelynek közelébe egyetlen vendég se mer ülni, nehogy a következő dallam egyben az utolsó is legyen a számára) ...tudná azt a hátborzongáráján elhátborzongorázn! Aztán az ajtó – mily fülhasogató nyikorgásra volt az képes! – megnyílt, s a keretében töpörödött asszony jelent meg. Az imbolygó nő erre monoton hadarásba kezdett:

– Üdvözlömdrágaasszonyomörülökhogyszakítrámidőt, bármeqlátjajamarost, hogymindenperccelmaganyer, hiszmostalkalmamleszbemutatniönnek amiCsodaPalcsi névrehallgató, újdonatújésfelülmúlhatat...

Köbö eddig ért a szódarálásban, mikor is az öregasszony felemelte a botját, s egyetlen lendítéssel kiverte kezéből a palacsintasütőt! Azután szóra nyitotta cuppogós száját, melyben – ez rögvést látszott; még csak hunyorogni sem kellett hozzá! – több nyelv volt, mint fog.

S imígyen szólt özvegy Brankovicsné, született Csicsó Rozál:

– Hogy a fenekőrság csipdesné zrityón, azaz mondhatni: lötytyedt ülepen magácskát, édes asszonytársam itt, a gangon, amiért perc nyugtot se hágy a szegény aprónyugdíjasnak! És ez vonatkozik mindre, aki eddig, s eztán a csengőmet nyomkorássza! Hát képtelenek megérteni, rágni és emészteni, hogy nekem nem kell már semmi *MÁS*, csak az, hogy békében hagyjanak?! Folyton csengetnek, folyton berregtetnek, folyton kopognak és folyton dörrömbölnek, pedig én rühellem az ÚJat, megvetem a FRISSet, rángást kapok a MODERNtől, és csukladozom minden olyantól is, ami *MÁS*, mint rég! De tudom én, mi folyik itt! ÁHÁ, bizony, tudom! Magukat AZOK küldték, azok a *MÁSOK*, akik így akarnak bekecmeregni, kérezkedni, sunnyogni és ólálkodni az otthonomba, hogy aztán engem is *MÁS*sá tegyenek! Na, én erre csak aszondom: TAKAROGGYANAK, vagy a BOTOMMAL VEREM-BÖKÖDÖM-PÜFLEGELEM és CSÉPHADAROM ki magukat a házból!

Mizu remegve kapaszkodott a gang korlátjába, s a réműlettől majd összerítyentette magát. Az özvegy a mondandója végére szánt, hangzatos *PONTként* durranósan vágta be az ajtót. Úgy tűnt azonban, hogy a sorban

állók mindezt már megszokták. A méla nő felvette szépen a palacsintasütőjét, és csendesen a lépcsőház felé indult, átadva helyét a mögötte várakozó férfinak, aki viszont vigyori mosolyt varázsolt simára beretvált képére, majd bátran megnyomta a csengőt...

BRRRRÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍHööörrrrrr...!

57

„Ezek mind bolondok!” – kapált Mizu lelkében mellső lábával a rémület csikója, s a barátom máris futásnak eredt. Esze ágában sem volt bevárni, mikor özvegy Brankovicsné, született Csicsó Rozál aprónyugdíjas ajtót nyit a következő ügynöknek, aki valami **MÁSt** kínál neki, s bizonyára épp oly rosszul jár majd, mint az elődei.

„Bolondok!” – dohogott még az utcára érve is Mizu. – „Ezek **TÉNYLEG** mind bolondok!”

Mikor a város körterére ért, Mizu még mindig azon nyámnyogott-csámcsolódott, milyen bolondok is tudnak lenni az emberek. Még hogy piperészeti bőröndke, meg tapizós mobil szegény aprónyugdíjasnak... BÖÖHHHHH!

Na és ő?! Mármint a Brankovicsné azzal a **banyahangú** ősbreganyja-csengőjével, meg a hadonászós botjával (plusz a rekedt, fejhagú rikács, amivel a becsöngetőket fogadja)! Ő talán kevésbé volna flúgos? Dehogy! Hisz az még rendben is volna, hogy nem örül a percenkénti berregtetésnek, küszöbön toporgásnak, árumutogatásnak, de azért mégse kéne AZOKAT (kiket?) szidni-vádolni, akik **MÁSok** (miben?), és állítólag a lakásába akarják becsempészni magukat a MODERN-bojlerrel, vagy mifénével!

Mizu épp a tér közepén járt, mikor egyszerre csak...

– HÚAZANNYANESIRASSA! – szaladt ki a száján. Ennek oka pedig az volt, hogy a szürkés levegőégből váratlanul egy bágyatag, **fehér** papírlapocska hullott a lába elé. Mizu lehajolt, felvette, nézte.

POLGÁRTÁRSAIM! Nem tűrhessük eztet tovább!

Állt a röplap (csakis az lehetett, mert ugyebár *röppenne* érkezett és papírlap volt!) legtetején. Alább pedig imígyen folytatódott:

AZOK már megint szervezkednek, berzenkednek, hergebergéldnek, puf-fadnak és gúvadnak, sőt – NEM FÉLÜNK KIMONDANI!!! (mert mi mokány mód bátorak vagyunk!) – egyenesen FE-NE-KED-NEK! Céljuk nyilvánvaló: általános és teljes megcsavarintása, kitekergetése, kerékbe töretése és láncra veretése mindennek, ami szép, jó, derék, szeretnivaló és ölelésre méltó a MI városunkban! Ám most már tisztán lát mind, aki néz! AZOK, akik **MÁSok és **MÁSt** akarnak, nem valók közöttünk!**

POLGÁRTÁRSAIM, ZSUFFANJUNK FEL ELLENÜNK!

– A túrósrétesét neki! – hörrentette döbbsen Mizu. – Ennek már a fele se tréfa!

S való igaz, hogy tényleg kezdett kikerekedni a baj! Amint ugyanis fel-
emelte tekintetét a borzongató olvasmányból, Mizunak azt kellett lát-
58 nia, hogy röplapja ikertestvérei úgy hullanak a térre, mintha papír
alapú hóesés szállingózna. Az arra járó emberek pedig előbb csak
ímmel-ámmal, majd egyre nagyobb kíváncsisággal, végül pedig kapkodós
hirtelenséggel szedegették fel őket, vagy épp tépték ki mások kezéből. Mizu
figyelte az arcokat. Az olvasásba merült járókelők homloka ráncba gyűrődött,
ajkuk elvékonyodott, orruk mellett a bőr rángatózni kezdett, halántékukon
kék ér dagadt, majd fintorba, végül dühös vicsorba torzult a képük, s úgy fúj-
tattak, vöröslettek, morogtak és hergelődtek, mint a szügyön szúrt spanyol
bikák, akik vérben forgó szemmel keresik, merre a torreádor, hogy nyomban
felöklelhessék őkelmét.

A város főtere fölött fekete felhők gyülekeztek nagy, komor labdacsba.

Mizu felfelé fordította a tekintetét, s akkor meglátott egy...! Meg bi-
zony – pedig igen magasan, egy tízemeletes ház tetején ücsörgött, és nem
is mutogatta magát, csak mikor épp kénytelen volt kihajolni a tetőpárkány
mögül, hogy leszórja a következő adag röplapot – egy **Szélfigyelőt!**

– Szóval TE szórod itt az átkot, rontást, bűbájt és szemmelverést,
hapsikám! – motyogta dühösen Mizu, majd nyomban futásnak eredt. Ám
ahogy négyet-ötöt lépett, a háta mögött meglepett rivalgás kelt, hát meg-
torpant.

Az emberek azért rivalltak, mert az égből most **fehér** helyett **kék** pa-
pírlapok kezdtek hullani! Mizu rögvést kifigyelt, hogy ezeket olvasva a já-
rókelők ábrázata épp úgy dühvörösbe borul, mellük fújtat, ajkuk vékonyul,
orruk mellett a bőr rángatózni kezd, s nyakukon egy vastag, kék ér vad ha-
raggal lüktet, mint mikor az első, a **fehér** röplapot böngésztek.

– **JAJVÉ!** – nyösszintette el magát Mizu, majd megint csak felfelé, egy
hatelemeletes ház tetejének irányába lesett. Ott aztán mindjárt rá is bukkant
arra, amitől félt: a párkány fölött ki-kihajolva újabb Szélfigyelőt pillantott
meg, aki két kézzel szórta a **kék** röplapokat. Mizu elcsípte az egyiket, s bár a
foga vacogott, azt is elolvasta.

Ím-ígyen szólt:

TÁRSAIM, POLGÁROK! Ennek mostan már véget kell vetni!

**AZOK újfent felhorgadnak, előbugyognak, szétsummantanak, löttyednek
és pöffednek, mi több – BÁTRAK VAGYUNK KIKIÁLTANI!!! (hisz mi üstökös
mód merészen élünk!) – nyilvánvalóan A-CSAR-KOD-NAK! Akaratuk egyér-
telmű: egész és mindenre kiterjedő megcsonkítása, kifordítása, karóba
húzása és bilincsbe kattintása mindennek, ami szeretni méltó, ölelésre**

való, jó, derék és szép a MI városunkban! De immár tisztán néz mind, aki lát! AZOK, akik MĀSok és MĀSt akarnak, takarodjanak!
TĀRSAIM, POLGÁROK, LAPPANCSUNK LE RÁJUK!

59

Erre aztán csendesen megeredt az eső. Mizu állt a szemerkélésben, nézte a kezében tartott **kék** és **fehér** papírlapokat, amiken hol itt, hol ott koppant egy-egy vízcsöpp, s érezte, hogy a mellében valami dagadoz.

Harag volt az, pöffeteg és durranós méreg, ami kitörni vágyott.

Mizu sarkon penderült, majd szaladásba kezdett. Meg se állt a tízemeletes bérház kapujáig, amin besummanva liftet se keresett, csak nagy elszánással egyenest a lépcsőkre hágott, s azokon szökkenftüttlépettkaptatott fölfelé, míg maga alá nem gyűrte mind a tíz emeletet. A tetőre érve aztán kivágta a vasajtót, de ott már kicsinyég meg kellett állnia, kezével a félfába kapaszkodva, hogy kifújja magát.

– *Phú-hejj-hőő-huh-hí-hó-jahaj...* – sípolta-zakatolta Mizu tüdeje, időt hagyva a szemének, hogy felmérje, a tetőn mi, merre, hány méter.

A Szélfigyelő, aki a **fehér** lapokat röppentette, háttal állt a vasajtónak, s igencsak el volt foglalva. Körötte ósdi, ágbogas tévéantennák, elfeledett szárítókötelek, égre ásító tányéros jelfogók ácsingóztak, feszengetek és kerekedtek, telis-tele aggatva hatalmas szélkelepekkel, színes selyemszalagokkal, furmányos léggömbökkel, s minden egyébbel, ami arra szolgálhatott, hogy a Szélfigyelő könnyen és gyorsan megállapíthassa, merről merre fúj az a bizonyos – *vagyszóval* a **szél**.

– *Ezmié?!* – penderedett Mizu nagy hirtelen a buggyos gatyát, piros mellénykét, kockás inget és propelleres nyakkendőt viselő, hórihorgas (azaz lombrágónak mondható) ember elébe. A Szélfigyelő hökkenében nagyot ugrott, de aztán igen gyorsan összeszedte a ráartiságát. Tüzes szemével – melyben olyasféle lángok lobogtak, mint egy megrepedt, s bár-mikor robbanni képes vaskemencében – alapost megbámulta a fehér papírlapot, amit Mizu az orra alá tartott, s mikor felismerte, hogy az övé, széles vigyorral csak annyit mondott:

– Ez a megrekkenthetetlen igazság!

– Csak nem?! – vonta össze a szemöldökét fenyegetően Mizu.

– Csak de! – biccentett a Szélfigyelő. – Én innét, a tetőről mindent látok, ami a városban történni mer, tehát **TUDOM**, merről fúj a szél, és hol az igazság. Ha nem hiszed, gyere, megmutatom!

Ezzel a magas párkányhoz ment, kihajolt, és ujjával a térre bökött.

– Lássad, ha van szemed, mit művelnek AZOK!

Mizu nézett, és nézett, ám jó darabig semmi mást nem látott, csak a csöppörgő esőben morc ábrázattal dolguk után siető embereket. Nekik már elolvasniuk sem kellett a kövezeten ázó, **fehér** röplapokat: a rosszkedvükhöz elég volt annyi, hogy rajtuk tapostak. Aztán egyszer csak a tér közepén ballagó nagykabátos férfi kalapját elmarta, s felrepítve egy sártócsába csapta a hirtelenkedő szél!

60 – Láttad? Megmondtam! Figyelted? Szóltam! – rikkantott a Szélfigyelő, izgalmában a két karjával olyan kelepelést, a két lábával pedig akkora kalamolást hajtva végre, hogy majd' leesett a tetőről. – Ezt ŐK csináltak! AZOK tették! Szegény ember, most aztán oda van a szép kalapja, mert ŐK aljas mód...! Mert AZOK előre megfontolt szándékkal...! És te még engem vonsz kérdőre?!

– No, de kik azok az ŐK? – érdeklődött Mizu, türelmet erőltetve magára.

– Hogyhogy kik?! – sikkantotta a Szélfigyelő. – Hát AZOK, akik nem olyanok, mint MI, tehát a **MÁS**ok! Mert jól jegyezd meg: ŐK velejükig **rakoncátlanok**, MI viszont velejükig **rakoncások** vagyunk!

[Namostan, ha valaki nem tudná, annak okulásául – a történetet megszakítva – idebiggyeszem, mi is az a **rakonca**. Őkelme bizony egy fadarab, amit a **simelybe** avagy **vánkosba** és a **fürgettyűbe** avagy **fügetőbe** állítanak, hogy a **szekérolдалak** se oldalra, se előre-hátra ne csúszhassanak, tehát a rázós földúton haladva is **rend** legyen! Így már sejthető, hogy ha valaki-va-lami **rakoncátlan**, az bizony **rendetlen!** – az Író]

– AHHA! – értette meg hirtelen Mizu, hogy bolonddal van dolga. Kezébe is nyomta mindjárt a szikraszemű Szélfigyelőnek a **fehér** röplapot, és faképnél hagyta őt.

– Azért a párját ott szemközt, a hatemeletes tetején még megnézem magamnak! – határozta el a barátom, mert azt remélte, a **kék** papírosokat potyogtató másmylen lesz.

Csakhogynem lett!

– *Ezmiez?* – kérdezte tőle is Mizu, mire a szűk nadrágot, zöld lajbit, csíkos inget és csokornyakkendőt viselő, tömzsi (azaz szőnyegcirkálónak mondható) ember rökönködésében nagyot ugrott, de aztán igen gyorsan összeszedte a gögösségét. Tüzes szemével – melyben olyasféle lángok lobogtak, mint egy szelepdugulásos, bármikor robbanni képes gőzkazánban – alapost megbámulta a **kék** papírlapot, amit Mizu az orra alá tartott, s mikor felismerte, hogy az övé, széles vigyorral csak annyit mondott:

– Ez a megroggyanthatatlan igazság!

– Csak nem?! – vonta össze a szemöldökét fenyegetően Mizu.

– Csak de! – bólintott ez a Szélfigyelő is. – Én innét, a tetőről mindent látok, ami a városban történni mer, tehát **TUDOM**, merről fúj a szél, és hol az igazság. Ha nem hiszed, gyere, mutatom!

És ő is a magas párkányhoz ment, aztán kihajolt, és ujjával a térre bökött.

– Lássad, ha van szemed, mit művelnek AZOK!

Mizu nézett, és nézett, ám jó darabig semmi mást nem látott, csak a csöpörgő esőben morc ábrázattal dolgojuk után siető embereket. Nekik már elolvasniuk sem kellett a kövezeten ázó, **kék** rölapokat: a rossz- 61
kedvükhöz elég volt annyi, hogy rajtuk tapostak. Aztán egyszer csak a tér közepén ballagó kiskosztümös nő esernyőjét elmarta, s felrepítve egy sártócsába csapta a szertelen szél!

– Figyelted? Szóltam! Láttad? Megmondtam! – rikkantott a Szélfigyelő, izgalomban a két karjával olyan hadonászást, a két lábával pedig akkora hebehurgyálást hajtva végre, hogy majd' leesett a tetőről. – Ezt ŐK csinálták! AZOK tették! Szegény asszony, most aztán oda van a szép esernyője, mert ŐK előre megfontolt szándékkal...! Mert AZOK aljas módon...! És te még engem vonsz kérdőre?!

– No, de kik azok az AZOK? – érdeklődött Mizu, olimpiai csúcscot állítva szabadtéri béketűrésből.

– Hogyhogy kik?! – rikkantotta a Szélfigyelő. – Hát ŐK, akik nem olyanok, mint MI, tehát a **MÁS**ok! Mert jegyezd meg jól: MI velejünkig **makulátlanok** vagyunk, AZOK viszont a velejükig **makulások**!

[A **makulát** viszont azért senem árulom el! – az Író]

– AHHA! – értette meg Mizu, hogy dilibogyóval van dolga. Kezébe is nyomta mindjárt a parázsszemű Szélfigyelőnek a **kék** rölapot, és sorsára hagyta őt.

– Egyikük sem lehet a rontás, a bűbáj, a ráolvasás, a szemmelverés és az átok oka, hisz annyira habókosak, hogy még a hullámvasúton is felfelé sikítanak – sóhajtozott Mizu. – Ők csupán terjesztik a **baj**t, amit **MÁS** okozott. **MÁS**... Hm, már megint... Már az én fejemben is itt ez a titokzatos **MÁS**! Jó lesz vigyázni!

Mikor aztán Mizu a földszintre ért, és kisuttyantotta magát a ház kapuján, a sötétbe borult ég fájdalmas mennnnnnnydörrrrrrrrggggggést hallatott.

¹ Mizu egy kislány. Vagy manó. Esetleg kobold, szellem, varázslény, óvodás. A lényeg, hogy a várost járja és figyel, kérdez, kutakodik, keresgél, rácsudálkozik. Az érdeklő, miként működik a világ, s hogy mit teszünk benne és vele mi, emberek.